

Fokus 3 december 2025:

Medierna födde Joakim Lundells monster

Det har blivit smärtsamt påtagligt att "gammelmedia" inte kan hantera influerarkulturens skamlösa narcissism och jakt på syndabockar.

Sticket

[Nyhetskommentarer och snabbanalyser av dagsaktuella händelser](#)

Text: [Erik Jersenius](#)

Publicerad 2025-12-03

Man kan inte påstå att det är ängsligt av Sveriges Television att i en dokumentär ifrågasätta monsterinflueraren Joakim Lundells barndomsskildring. "Jockiboi" har nämligen blivit en katalysator, en förmedlare för hundratals, om inte miljontals, svenskars "barndomstrauman" och livsbesvikelser.

I självbiografen *Monster* (2017) och otaliga efterföljande intervjuer skildrar Lundell sin mor som ett sadistiskt monster och en verklighetsfrånvärd missbrukare. Hon ska ha utsatt honom för tortyrliknande uppfostringsmetoder, psykat honom genom att hota med att ta livet av sig och inte minst satt honom framför tv:n att se klassiska skräckfilmer som *Omen* och *Jurtjyrkogården* i stället för *Bamse*.

En viktig del av Lundells berättelse är att han hävdar att kan styrka dem genom socialtjänstens och psykiatrins gamla journaler. Men när Bo-Göran Bodin synar handlingarna i dokumentärserien *Hatet* lyser detaljerna ur Lundells skarpa minne med sin frånvaro. Vi anar i stället en våldsamt utåtagerande pojke med asperger och adhd som utgör en risk för sina småsyskon och som tidigt bekymrar psykvården.

Även om Lundells mor, styvfar och halvsyskon intygar en gemytlig barndom i Vadstena, anar vi en familjegemenskap med lösa och bräckliga strukturer. Endast åtta år gammal lämnas Lundell bort till en fosterfamilj. I journalerna utläser vi ett avgrundsdjupt anknytningsproblem. Samma våldsamma oro som Lundell upplevt när modern lämnat honom ensam drabbar honom när fostermamman inte är i närheten.

Joakim Lundell knyter an till en svensk tradition av barndomsskildrare som tar heder och ära av sina gamla föräldrar, från Ingmar Bergman och Jan Myrdal till Alex Schulman. Men Lundell har gjort det på ett mer folkligt vis, *Monster* har sålt i 200 000 exemplar.

Reaktionen på Bodins dokumentär har blivit enorma, inte bara stormar det bland följarna i sociala medier, han får även stöd från proffstyckare som hävdar att man inte får ifrågasätta ett barns berättelse om sin uppväxt. Fast det är inte en åttaårig pojke som berättar det här, det är en vuxen man som plötsligt delar med sig av något han åtminstone föreställer sig ha varit med om.

Lundell är dessutom en maktspelare, när han blir granskad anlitar han advokater som hotar med rättsliga åtgärder om inte SVT "inom 24 timmar" plockar ner dokumentären från sin playtjänst. Lundell ägnade sina första vuxna år åt att, under namnet *Jockiboi*, fläka ut sig i skandalsåpan *Kungarna av Tylösand* (2010) och på nätet vältra sig i rasistisk och sexistisk dynga till dess att inte det var opportunt längre. Berättelsen i *Monster* gav honom möjlighet att ömsa

skinn och kliva fram i den respektabla offentligheten. Det gav dessutom Lundell "en förklaring" till sitt alter egos monstruösa beteende.

Det är värt att notera att Monster ges ut samma år som metoo briserar, där människor plötsligt hade en given "rätt till sin sanning". Med det som förevändning fick man till höger och vänster peka ut andra för brottsliga handlingar, i vad som urartade i ren pöbeljustis och ett medieetiskt haveri. De traditionella medierna blev arena för detta, därför att man helt enkelt inte kunde ignorera klickerna och trafiken som stormen i den digitala sfären drog med sig. Man ville vara med i sin tid och slippa "gammel"-epitetet.

Här finner vi minst två utmaningar som traditionella medier inte har kunnat hantera. Dels är influerarkulturen helt skrupelfri, dess företrädare är inte sällan vandrare reklampelare och varumärken som tjänar pengar på all exponering. Samtidigt har svenska medier fått för vana att okritiskt ge dem en ännu större plattform för just det genom sina egna kanaler. Lundell själv har exempelvis lagt ut sina gamla journaler bakom betalvägg för den som är nyfiken nog att betala för dem. Hans sanning har ett pris.

Det andra problemet är begäret efter vendetta och behovet att finna syndabockar, som åtminstone sedan metoo rotat sig i den digitala offentligheten. Som en del av en osund svensk tycka synd omkultur ska också värnlösa förövare hållas som ansvariga för eländet. En mor eller far får bära skulden för att vuxna människor inte har blivit vuxna nog att ta ansvar för sina egna "miserabla" liv.